

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1137/2020
08.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Биљане Синановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Владана Вукчевића и Стефана Горана Благојевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 518/16 од 30.11.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 357/19 од 28.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2020. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА адвоката Владана Вукчевића и Стефана Горана Благојевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 518/16 од 30.11.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 357/19 од 28.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 518/16 од 30.11.2018. године, поред осталог, у ставу I, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 07.05.2014. године до 20.06.2014. године.

Истом пресудом, на основу члана 262. став 2. ЗКП окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 357/19 од 28.06.2019. године, поред осталог, у ставу I, делимичним усвајањем жалбе ВЈТ у Београду преиначена је првостепена пресуда у осуђујућем делу, само у погледу одлуке о мери безбедности, тако што је окривљеном АА, на основу члана 85. Кривичног законика изречена мера

безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности, везаних за располагање, коришћење, управљање, руковање туђом имовином и чување туђе имовине, у трајању од 5 година. У осталом делу, жалба јавног тужиоца ВЈТ у Београду и жалба окривљеног АА и његовог браниоца, одбијене су као неосноване и првостепена пресуда у осуђујућем делу, у ставу I изреке пресуде, у односу на окривљеног АА, потврђена.

Против првостепене и другостепене пресуде, у правноснажном делу, који се односи на окривљеног АА захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног АА, адвокат Владан Вукчевић и Стефан Горан Благојевић, на основу члана 485. став 1. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд „укине у целости побијане пресуде“, и наложи поновно вођење поступка пред првостепеним судом, уз налоге и упутства која би била сагласна наводима захтева за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, је неоснован.

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, којима се указује да су нижестепене пресуде у делу који се односи на окривљеног АА, донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, обзиром да је првостепени суд повредио идентитет између оптужбе и пресуде јер је у изреку првостепене пресуде у осуђујућем делу унео битне чињенице и околности, које су од значаја за предметно кривично дело, а које чињенице и околности оптужни акт, није садржао и при којем је, у делу који се односи окривљеног АА, јавни тужилац остао до краја главног претреса.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против осуђујућег дела првостепене пресуде, а другостепени суд, је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој закључак да, у овом конкретном случају, уношењем одређених измена у изреку осуђујућег дела пресуде, није повређен идентитет оптужног акта и пресуде, већ је само извршено прецизирање у погледу времена, места и начина извршења кривичног дела (страна 6. став 5. образложења другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Како је у конкретном случају чињенични опис у изреци пресуде у односу на окривљеног АА остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска

обележја кривичног дела у питању, то су неосновани наводи бранилаца окривљеног којима се указује да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Браниоци окривљеног, у поднетом захтеву истичу повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено, међутим наведене повреде закона, осим паушалног навођења да „како нису испуњена сва обележја бића предметног кривичног дела, нема ни дела“, образлажу наводима који се тичу чињеничних утврђења суда и оцене доказа посебно у погледу службене радње окривљеног и делокруга његовог овлашћења у конкретном случају, што заправо представља повреду члана 440. ЗКП.

Осталим наводима поднетог захтева бранилац окривљеног оспорава разлоге дате у образложењу првостепене и другостепене пресуде, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреда из члана 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић